

**Bewis, at egit beröm luktar illa; hemtat, utur
en nyligen utkommen skrift, kallad: En ringa
militair-persons frögde- betygelse, deröfwer
at han fått mera insikt och erfarenhet, samt
större urskillning**

Stockholm
1771

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

BEVIS

Ex. A

St Paul
Folil chod
Baekwa
(Pa)
1700-1829
1771

Ex

ExA

Polit. skon
Bankens.
(nr.)
1771
1700-1829

Bewis,

At

Git Beröm luffar illa;

Hemtat,

Utur [af A. Nordenström]

En nyligen utkommen Skrift, kallad:

En Ringa Militair - Person's

Grögde = Betygelse,

Deröfwer

At Han fått mera Insikt och Erfarenhet,

Samt

[P. A. Christiernin]

Större Urskilnings-gåfwor, än Herr Professoren N. N. i Upsala.

Och

Uti et Bref til Desß Auctor,

Föreställt.

SEDERHOLM,

Tryckt hos WENNERG och NORDSTRÖM, 1771.

Erklärung

Die Person in der

Hand

in der Handlung des

Erklärung

Hand

in der Handlung des

Hand

in der Handlung des

Hand

in der Handlung des

Hand

in der Handlung des

Hand

in der Handlung des

Min Herr Auctor!

Dag skall wäl hugna *Er* med den Titelen, efter *Ni* sjelf sikit derefter. Utan at på ringaste sätt ingå uti undersökning af saken emellan *Er*, *Professorn* och *Auctoren* til *Menlösa Stunderna*, will jag strax, i anledning af *Er* egenhändig, och för egen räkning utfärdade, *Frögdebetygelse*, bjuda til at wisa det *Ni* snarare bort bligas och sörja öfwer *Er* ringa wett, än glädjas öfwer en inbillad *Irigt* och *Er* farenhet, den *Ni* hwarken nu besitter, eller någonsin torde komma at få, så wida *Ni* redan humnit nog till ären.

Ni börjar *Er* usla skrift med ordspråk och uttryck, som röja mera brist på *Urskillnings* gåfwa än något öm-nigt mått af förstånd, hwaraf *Ni* likwäl skruter. At fågna sig öfwer det man icke har, at tro sig förnyftigare än andra, och inbilla sig wara kommen utur *Mörker* til *Ljus*, då likwäl ännu det förra betäcker aldeles en syn; äro tanckar och expressioner, som mera afbilda en wanwettig, än en klok människa.

Som begynnelsen af *Er* skrift varit, så är och des continuation och des slut. För at betjena mig af *Edra* egen talefatt, hade det varit ganska wäl om *Strängarne* på *Er* *Luta* sprungit af straxt i början, så hade man aldeles sluppit den dåliga *Musiquen*, hwarmed *Ni* trodt *Er* roa, då *Ni* endast misshagat; ty den måtte sätta et mycket wär-

de på Schioler och bondvälskor, som skulle kunna förnöja sig af Era ostända och illa ljudande Luteflag.

Allt Ni räknat för en lycka för Er sjelf, at hafwa fått Herr Professorens skrift, undrar jag ej på, så wida Ni eljest ej fått så önskeligt tilfalle, at, igenom en dum commentarius deröfwer, wisa Er tjocka sticklighet; men, i hwad affeende Herr Professorn, efter Er tancka, kan skattas för lyckelig, derföre at Hans arbete kommit för Era ögon, har jag lika så swårt at finna, som Ni sjelf at bewisa; och har jag här om länge wäntat Er förklaring, men förgäfwes.

Om Herr Professorns skrift uttrar Ni Herr Auctor, den mening, at Ni, wid des närmare igenomläsande kommit på helt andra tankar om des författare än Ni i början haft. Ni medger at skriften utwisar det Auctor är en Professor och icke någon Bøfwel (efter Era egna, Er sjelf wärdiga expressjoner.) Det wore til önskan, at Ert lärda arbete ägde samma egenheter. Ehuru Ni skruter af långt större lys än han, så är dock Ert wärck ifrån början til slutet sig så ligt, at man aldrig kan mistaga sig på des Auctor, eller öfwertygas om annat än at det kommit ifrån en, som i det hänseende liknar en böfwel, at den förre, af kumpar ord och meningar, men den senare kroppar.

Efter en, i Er tancka nödig, men i alla andras, nog lång præparation, til upgiften utaf Herr Professorns tankar och Era wederslägningar, har Ni ändteligen på 3:dje sidan hunnit til början af Herr Professorns arbete. At uptaga alla Era här och där förekommande sätser och motsatser håller jag för så mycket öfwerflödigare, som hela Ert arbete nog prisar sig sjelft, och öfwermåttan talar til sitt eget beröm; men jag får dock med Ert tilstånd, äran här och där gjöra mina anmärkingar til den satsens bestyrkande, at all egit beröm lycktar illa.

Jag

Jag gör en början med den härliga metoden **Ni** berfat at föreställa Herr Professorn och **Er** talande. **Ni** använder här wid all möjlig korthet medelst de behageliga orden: **Där och Här**. **Er** affeende härmed lærer förmodeligen varit det, at papper, tryck och möda så för **Er** sjelf, som för **Era** Läsare, ansenligen skulle sparas. Långt ifrån at lasta **Er** prisswärda upsåt, förtjenar **Ni** at allmänneligen lofwat för et så artigt sätt, hwarigenom widlöftigheten i skrif och tryck undwikes och **Er** ännu mer gjøres behagelig, ehuru den icke allenast här och där, utan öfwer alt, är ganska narraktig. Då jag derföre i denna delen så offentligtgen ådaga lägger **Er** wälsörtjenande loford, så kunnen **I** sjelf spara **Er** egna illaluktande beröm.

Skulle jemnförelser göras emellan **Er** och Herr Professorns arbete, så fructar jag, at **Ni**, min Herr *Auctor* icke lærer stå **Er** mer än jämt. **Ni** påtager **Er** at wisa, det Titel-bladet med alt det öfriga af Herr Professorns *Patriotiska Tanckar* är selactigt och fullt af förwirring och ondsk. Skulle **Ni** åstundat undslippa et ännu omildare omdöme om **Er** charteque, så hade **Ni** bordt så laga det hwarken Titel eller innehåld kommit för någons ögon. Swad kan wäl wara narraktigrre än Rubriquen, hwad absurdare än sammansättningen af hela **Er** skrift? det är ju blott galimathias och galenskaper, hwarken hackat eller matit, som ordspråket säger. Huru wägar då den at criticera andras arbeten, som, narractigt sjelffår i sina egna missfoster, hwarken sjelf åger nog wett, at begripa, eller ock wilja, at låta andra förstå, hwad han skrifwit.

Min löjelige *Auctor*, **Ni** förifrar **Er** grusweligen öfwer Herr Professorns djerfhet, som wägar betjena sig af det ordet: **Skämsåda**. Efter **Er** inbillning är det en rättighet som endast tilkommer en **Domare** eller et **Kongligt Collegium**. Men, tyft, får jag fråga et ord? Huru förder

star Ni då Er sielf, at willa skärskåda Herr Professorns arbeten? Är icke Ni, efter angifwande, en ringa *Militairs*-person? Huru törs Ni då så oförsumt carpera andra, för sådant som Ni sielf är brottslig til?

Ut Kongl. Slotts *Cancelliets* Kundgörelse angående Stegrandet af swarta Kläden och Enger wid nu anlagde Kungs-sorg, hel och hollen, ord ifrån ord, af Herr *Auctor* blifwit uti des frögdebetygelse, ökar ännu mera det wärde allmänheten sätter uppå des skrift. Tänck, om alla Exemplaren af Kundgörelsen skulle olyckligt wis råla at för-gås, och Herr *Auctorns* smilte foster lika olyckligen skulle komma at bibehollas, hwad wore det icke för en förträffelig sak, at deruti finna samma Kundgörelse oförändrad? Ehuru *Auctor* på detta stället, intagen af en oskrymtad nit at tjena det allmänna, kommit ihog sin föresatts at här och där wara kortt, så öfwerstyglas dock billigt det fallet, af den åhåga han haft, at conservera, och ännu bättre inprägla minnet af en, några weckor gammal, Kundgörelse, hwilken dock redan til sitt bokstafweliga innebåll, torde fallit mången utur tankarne. Utom des har *Auctor* tillika lärt oss förmoda, det alla änteliga wahrors stegrande lärer med dubbla böter härefter förekommas, hwilket wore så mycket önskeligare, som det eljest är swårt, at leda någon följd, a minori ad majus.

Jag följer min blinda ledare, widare på spåren, och stadnar litet wid den ordning och *proportion* som han på 13 ställen yrkar och uprepar. Ni grålar i synnerhet deröfwer, at Herr Professorn trodt sig finna swårigare *proportion* emellan Guldklimpen, Silfwerstycket, Kopparplåten, Jernstången, Swinet, Gåsen och Hönan an Ni sielf. Ni behagar ställa Er sielf i jemförelse med dessa persedlar och man lärer strax finna den rätta *proportion*. Om Ni wore i den belågenheten, som de äro, hwilka Ni säger på wisfa
owär.

owärdiga orter säljas efter *Curs*, så undrar jag werfeltigen hwad pris-curanten wore på *Er* person. Jag skulle tro både *Sabel* och *Rnis* wara onödiga til at *proportionera* den *Klimpen*. hwarmed *Ni* kunde betalas, och menar at en *Sihl* torde nästan skafwa af för stora stycken.

Min Herr Auctor, jag ledsnar at längre tala om *Era* barnsligheter. *Ni* har länge nog missbrukat mitt och andras talamod. Jag frågar *Er* sluteligen om *Ni* någonsin kunnat haft alfware med hwad *Ni* skrifwit? Intet ser det just så ut; barn och *Ni* sjelf, lära endast finna något som duger deruti.

Jag önskade högeligen at det *Ni* nu skrifwit, måtte wara det sista af det slaget. Som en gammal karl, kunde *Ni* wäl affstå at öka wåra odugeliga *Scribenters* antal. Jag försäkrar *Er* at *Ni* ej gör minsta lycka ibland dem, och har det gädt trögt för *Er* i *Militairen*, så må *Ni* lita på at samma, om icke widrigare öde förestår *Er* som *scribent*. *Ni* uttrar *Er* sjelf, at intet land eller *Folk* är lyckeligare, än där hwar och en sin sybla *Stöter*; gå aldrig sjelf ifrån en så sund *principe*, och lef så som *Ni* lärer andra. Gatta ifrån denna stund det oryggeliga beslut at kasta bort pennan, med full föresatts at aldrig återtaga henne, så undslipper en allmänhet hoprassade dårskaper, och *Ni* sjelf allmänhetens åtlöje och begabberie. Gyd mina wälmenande råd, jag menar *Er* rätt så wäl som *Ni* någonsin ment *Professorn* med *Era* sluteliga förmaningar. Skillnaden är allenast den, at, då *Ni* sökt gifwa honom några hälsosamma warningar, har det härsktit af den höga tancka *Ni* hyst om *Era* förträffeliga egenskaper, men mina önskningar grunda sig uppå den medömkan jag huser öfwer *Er* swaghet.

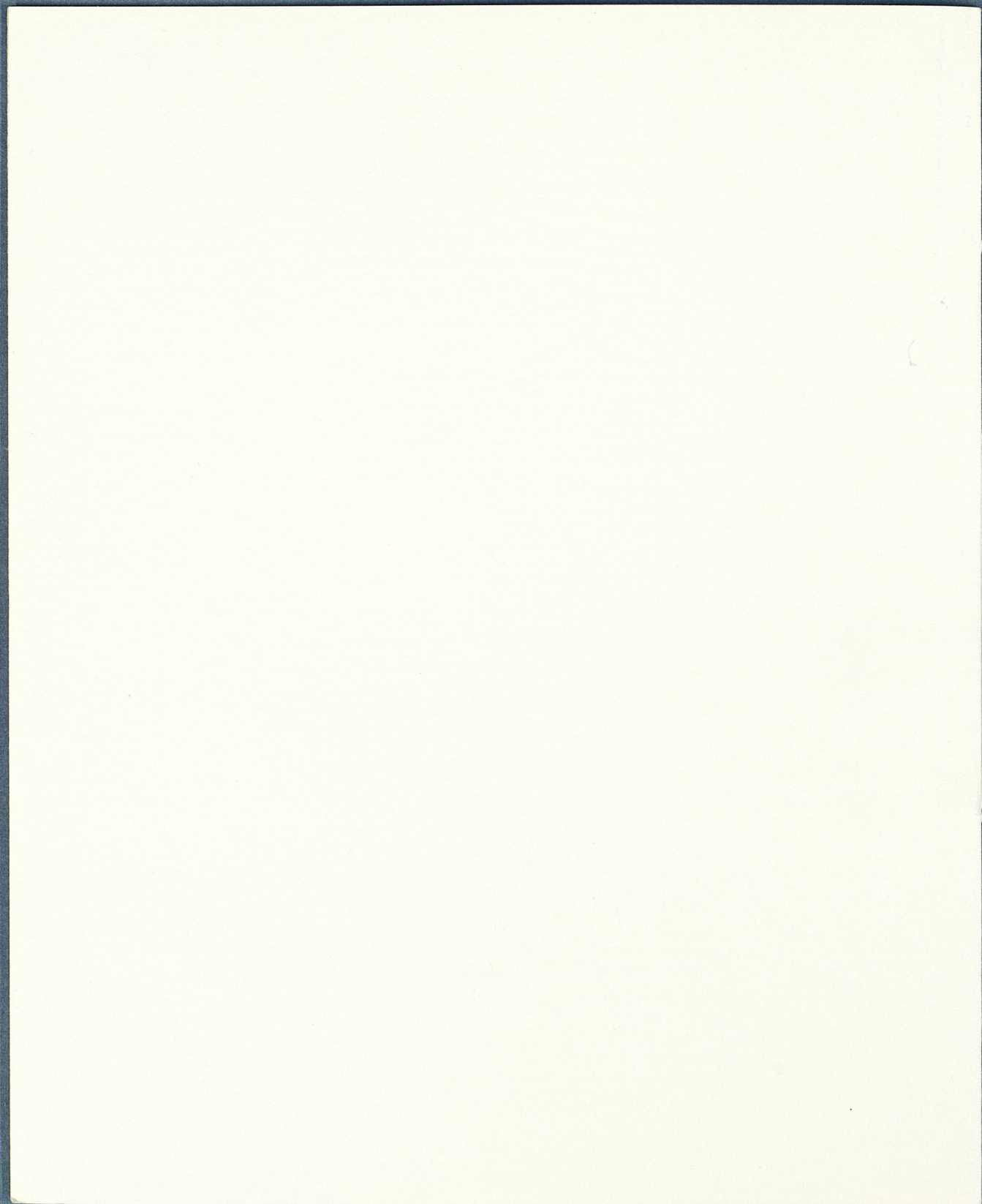
Sluteligen önskar jag, det *Er* i egen tancka så stora förstånd, ännu måtte tilwåra til en halspart så wore allmän.

Allmänheten förvisad om at Slippa Era snille-prof af
dylik art som **Urt** sidsta, och **Vi** kunde i tyfthet få frög-
da **Er** öfwer **Urt** pund; jag säger i tyfthet, ty beware
öf! at **Urt** egna beröm härefter widare skall stincka,
och luckta ibland hela allmänheten.

F a r w å l.

www.books2ebooks.eu